

Sygn. akt VIII C 1766/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Katarzyna Latała

Protokolant stażysta Katarzyna Pacierz

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz A. T. kwotę 18 233, 19 zł (osiemnaście tysięcy dwieście trzydzieści trzy złote dziewiętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 16 548, 69 zł (szesnaście tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 27 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 484,50 zł (czteryście osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 17 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz A. T. kwotę 4 389 zł (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 380 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Katarzyna Latała

Sygn. akt VIII C 1766/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2014 r. (k. 2-13) rozszerzonym pismem z dnia 10 maja 2015 r. (k. 367-369) powódka A. T. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. kwoty 19.433,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 18.948,69 zł od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 484,50 zł od daty doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 12 czerwca 2012 r. kierująca pojazdem marki H. o nr rej. (...) K. Ł. jadąc ul. (...) w K. uszkodziła zaparkowany pojazd powódki

marki B. (...) o nr rej. (...), w szczególności jego lewy bok. Samochód sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie, które odmówiło powódce wypłaty odszkodowania za szkody wyrządzone w wyniku powyższej opisanego zdarzenia. Powódka wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: koszt naprawy samochodu w wysokości 16548,69 zł, kwota 2400 zł tytułem świadczenia należnego w ramach ubezpieczenia OC z tytułu utraty wartości handlowej pojazdu, kwota 184,50zł tytułem kosztów kosztorysu naprawy wynikającej z faktury FV (...), kwota 300 zł tytułem kosztów ekspertyzy biegłego rzeczoznawczy wynikająca z faktury FV (...).

Pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zarzucił, że powódka nie wykazała zasadności wysokości dochodzonego roszczenia. Ponadto podniósł, że uszkodzenia pojazdu wskazane przez powódkę nie mogły powstać w okolicznościach przez nią podawanych, ponieważ zestawienie pojazdów wyklucza możliwość zarysowania całej lewej strony pojazdu powódki bez uszkodzenia wystającej listwy progowej koła H.. Zdaniem pozwanego przedstawiona przez powódkę kalkulacja naprawy jest nierzetelna, zawyżona i nie uwzględnia indywidualnych cech jej pojazdu. Ponadto naprawa powinna nastąpić przy użyciu części zamiennych, a nie oryginalnych, ponieważ charakteryzują się równie dobrze wytrzymałością i gwarancją czasu eksploatacji. Ubytek wartości rynkowej pojazdu może zostać określony dopiero, gdy pojazd zostanie naprawiony w autoryzowanym serwisie, czego powódka nie wykazała. Powódka nie wykazała również, że jej samochód posiadał oryginalne części, był bezkolizyjny i nie był wcześniej naprawiany. Pozwany zakwestionował również żądanie powódki co do odsetek i wskazał, że ich zasądzenie jest zasadne co najwyżej od daty wyrokowania. (k. 91-97, 393-395)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. T. jest właścicielem samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 12 czerwca 2012 r. zaparkowała ona należący do siebie samochód na prawym chodniku przy ul. (...) w K.. Około godziny 16.45 ulicą (...) w kierunku ul. (...) pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) z prędkością około 56 km/h poruszała się K. Ł.. Przy samochodzie powódki podjęła ona manewr omijania. W trakcie tego manewru doszło do zderzenia z zaparkowanym samochodem powódki.

dowód:

- zeznania powódki k. 400 w zw. z k. 296 odwrót – 297
- zeznania świadka P. M. k. 297 – 297 odwrót
- zeznania świadka K. Ł. k. 311
- akta XI W 2663/12 tut. Sądu.

W wyniku zderzenia w samochodzie B. należącym do powódki uszkodzeniu uległy: drzwi przednie lewe (do wymiany), drzwi tylne lewe (do naprawy), osłona bieżni koła przedniego lewego, emblemat przedni lewy, uszczelka dolna drzwi lewych, izolacja drzwi przednich lewych, izolacja drzwi tylnych lewych, osłona belki lewa, osłona bieżni koła tylnego lewego, felga alu przednia lewa, zawór ciśnieniowy ogumienia przedniego lewego, opona przednia lewa.

Uszkodzenia te są charakterystyczne dla zderzenia bocznego, w czasie którego doszło do kontaktu przeszkody z lewym bowiem samochodu B. i nastąpiło przesunięcie przeszkody względem samochodu B. do przodu.

Koszt naprawy pojazdu B. w (...) serwisie (...) wynosi 16 548,69 zł brutto (13 454,22 zł netto) przy przyjęciu stawki godzinowej za prace mechaniczne i blacharskie oraz prace lakiernicze w wysokości 278 zł. Przy zastosowaniu stawek godzinowych w wysokości 180 zł netto koszt naprawy wynosi 13 856,63 zł brutto (11 265,55 zł netto). Stawka 180 zł stosowana jest przez autoryzowane serwisy przy rozliczeniach z firmami ubezpieczeniowymi. Dla samochodu B. (...) brak jest zamienników części oryginalnych, w związku z czym naprawa musi zostać wykonana z wykorzystaniem części oryginalnych.

Ubytek rynkowej wartości pojazdu wynosi 1 200 zł. Naprawa pojazdu z wykorzystaniem części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

dowód:

- zeznania powódki k. 400 w zw. z k. 296 odwrót – 297

- opinia biegłego J. W. k. 318 – 358, k. 378 odwrót- 379 odwrót

Powódka zgłosiła szkodę (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. (z którym umowę ubezpieczenia OC zawarła miała K. Ł.). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego Towarzystwo (...) decyzją z dnia 27 września 2012 r. odmówiło powódce wypłaty odszkodowania wskazując, że przeprowadzone postępowanie (w tym oględziny miejsca zdarzenia) wyklucza możliwość powstania uszkodzeń pojazdu we wskazywanych przez powódkę okolicznościach.

Powódka zleciła wykonanie kalkulacji naprawy pojazdu oraz wycenę utraty wartości rynkowej; koszt naprawy oszacowany został wówczas na kwotę 15 240,70 zł, zaś utrata wartości rynkowej pojazdu na kwotę 2 400 zł. Za wykonanie kalkulacji naprawy zapłaciła 184,50 zł, zaś za wycenę utraty wartości rynkowej pojazdu – 300 zł.

dowód:

- akta szkody

- faktura (...) k. 60

-faktura nr (...) k. 61.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania. Nadto Sąd poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz techniki samochodowej J. W.. Sporządzona na piśmie i złożona ustnie na rozprawie przez tego biegłego opinia jest jasna, pełna, rzetelna i zgodna ze stanem wiedzy technicznej, dlatego też zasługuje ona w całości na uwzględnienie. Jest ona sporządzona w sposób profesjonalny, odpowiada wszelkim wymaganiom, stawianym tego rodzaju dokumentom, uwzględnia ona cały materiał dowodowy, w tym dokumentację zawartą w aktach szkodowych pozwanego dotyczącą przedmiotowego pojazdu oraz została wykonana w oparciu o służący do wyceny wartości rynkowych pojazdów mechanicznych program komputerowy A.. Wnioski płynące z tej opinii są jasne i nie budzą wątpliwości. Podkreślić należy, iż biegły w opinii ustnej szczegółowo i w przekonujący sposób odniósł się do zarzutów podnoszonych przez strony, wyjaśniając podnoszone przez nie wątpliwości.

Sąd dokonał również ustaleń faktycznych w oparciu o dowód z przesłuchania stron, ograniczony do przesłuchania powódki, której zeznaniom Sąd dał wiarę w całości jako zbieżnym z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadka P. M., który był osobą obcą dla stron i niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy na korzyść którejkolwiek z nich.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. T. przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, stanowiący własność powódki samochód B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu na skutek kolizji drogowej z pojazdem objętym ochroną ubezpieczeniową na podstawie zawartej z pozwanym umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych – jak jednoznacznie wynika z opinii biegłego J. W. uszkodzenia pojazdu B. są charakterystyczne dla zderzenia bocznego, w czasie którego doszło do kontaktu przeszkody z lewym bowiem samochodu B. i nastąpiło przesunięcie przeszkody względem samochodu B. do przodu, a zatem mogły powstać w

okolicznościach wskazywanych przez powódkę. Stosownie więc do art. 805 § 1 k.c. obowiązkiem ubezpieczyciela jest wypłacenie odszkodowania w kwocie odpowiadającej uszczerbkowi majątkowemu jakiego doznał z tego tytułu poszkodowany powód.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. (§ 4 cyt. przepisu)

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Na podstawie art. 19 ust. 1 cyt. ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.(art. 34 ust. 1 cyt. ustawy)

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, opubl. OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, opubl. OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreśla Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Na podstawie art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.(§ 2 cyt. przepisu)

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż powódka A. T. jako poszkodowana w wyniku zaistnienia przedmiotowej kolizji drogowej z dnia 12 czerwca 2012 roku nie wywodzi swych praw w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia, lecz jako poszkodowana osoba trzecia dochodzi roszczeń odszkodowawczych od odpowiedzialnego cywilnie właściciela pojazdu którego ruch był przyczyną wypadku. Ponieważ osoba ta podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu, a prawo polskie przyznaje poszkodowanemu tzw. *actio directa*, powódka była uprawniona do skierowania roszczenia bezpośrednio do (...) Towarzystwa (...) S.A. w W., w którym odpowiedzialność swoją ubezpieczył właściciel pojazdu kierowanego przez sprawczynię szkody.

Zważyć również należy, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje po stronie ubezpieczyciela z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Wysokość odszkodowania powinna być natomiast ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl.).

W celu ustalenia wysokości szkody w pojeździe powódki Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. J. W. na okoliczność ustalenia zakresu szkody powstałej w samochodzie marki B. powstałej w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2012 r. oraz na okoliczność wyceny wysokości szkody – kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu obejmujących celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów, jaki byłby koszt naprawy przy użyciu oryginalnych części producenta, a jaki przy użyciu części alternatywnych oraz na okoliczność czy użycie nowych części prowadzi do wzrostu wartości pojazdu, a jeżeli tak to o ile. Jak już wyżej wskazano przy okazji dokonywania oceny dowodów Sąd w pełni podziela wnioski wynikające z opinii biegłego J. W.. Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd oddalił wniosek strony pozwanej złożony w piśmie z dnia 1 czerwca 2015 r. o wezwanie biegłego na rozprawę celem złożenia przez biegłego opinii ustnej. Po pierwsze bowiem zauważyć należy, iż pismo to w zakresie, w jakim zawierało zastrzeżenia do opinii biegłego, należało potraktować jako spóźnione. Strony zobowiązane zostały do ustosunkowania się do opinii biegłego w terminie 10 dni zarządzeniem z dnia 27 kwietnia 2015 r. (k. 363), zobowiązanie powyższe doręczono pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 4 maja 2015 r. (k. 375), zaś realizacją tego zobowiązania było pismo strony pozwanej z dnia 14 maja 2015 r. (k. 381 - 387). Do zarzutów zawartych w tymże piśmie biegły szczegółowo zaś ustosunkował się w swej opinii ustnej. Po odebraniu od biegłego opinii ustnej na rozprawie w dniu 19 maja 2015 r. pełnomocnikowi pozwanej owszem, został zakreślony termin do złożenia pisma procesowego, ale jedynie co do rozszerzenia żądania powódki. Twierdzenia zatem strony pozwanej zawarte w piśmie z dnia 1 czerwca 2015 r. w zakresie, w jakim wychodzą poza zobowiązanie Sądu, to jest w zakresie zarzutów i wniosków dowodowych co do opinii biegłego, są spóźnione i już z tego względu nie mogły one zostać uwzględnione. Po drugie zaś wskazać należy, iż zarzuty zawarte tym piśmie są powtórzeniem zarzutów podnoszonych już wcześniej, do których biegły ustosunkował się.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, Poprawna. 2012/24/1319-1323). W niniejszej sprawie Sąd uznał za celowe i ekonomicznie uzasadnione zastosowanie przy naprawie samochodu B. oryginalnych części nowych i wykonanie tych prac zgodnie z technologią producenta – jak bowiem wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego dla pojazdów tej marki brak jest tzw. „zamienników”, a dokonana tak naprawa pojazdu nie doprowadzi do wzrostu wartości samochodu. Co do stawki za roboczogodzinę za prace mechaniczne i blacharskie oraz lakiernicze Sąd przyjął wariant kosztorysu naprawy według stawki 278 zł. Jak bowiem szczegółowo wyjaśnił to biegły w swej opinii ustnej, stawka 180 zł za roboczogodzinę jest stawką stosowaną przez zakłady mechaniczne w rozliczeniach z firmami ubezpieczeniowymi, natomiast dla klientów indywidualnych obowiązująca stawka to 278 zł. Powódka zlecając naprawę nie miałaby więc realnych możliwości naprawić samochodu za kwotę 180mzł za roboczogodzinę.

Reasumując, koszt naprawy przedmiotowego samochodu pozwalający na przywrócenie stanu sprzed zaistnienia przedmiotowej kolizji drogowej wynosi 16 548,69 zł brutto.

Nadto jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, ubytek rynkowej wartości pojazdu na skutek wykonania naprawy blacharsko – lakierniczej wynosi 1 200 zł. Kwota ta również stanowi szkodę poniesioną przez powódkę, albowiem naprawa pojazdu nie doprowadzi do odzyskania wartości, jaką miał pojazd przed zdarzeniem.

Podkreślić bowiem należy, iż przez przedmiotowym zdarzeniem pojazd powódki nie uczestniczył w żadnej kolizji, a eksploatowany był tylko 4 lata. Oddaleniu natomiast uległo dalej idące żądanie powódki w tym zakresie, albowiem z opinii biegłego J. W. wynika, że ubytek rynkowej wartości pojazdu wynosi kwotę 1 200 zł, a nie, jak wskazywała powódka, 2 400 zł.

Jako zasadne ponadto ocenić należało roszczenie powódki domagających się zasądzenia na jej rzecz w niniejszej sprawie od pozwanego łącznej kwoty 484,50 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów dwóch ekspertyz wykonanych na jej zlecenie przez rzeczoznawców motoryzacyjnych, a dotyczących wysokości szkody w przedmiotowym pojeździe (koszt ekspertyzy 184,50 zł) oraz wysokości utraty wartości pojazdu (koszt ekspertyzy 300 zł). Odszkodowanie może bowiem - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720). Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 r., III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, niepubl.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. Podobne stanowisko wyrażane jest w doktrynie, w której również podkreśla się, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustalaniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Reasumując należy stwierdzić, że pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. Tymczasem w niniejszej sprawie powódka nie posiadała fachowej wiedzy na temat kosztów naprawy pojazdu i ewentualnego obniżenia jego wartości i z tego względu skorzystanie z ocen technicznych ekspertów było konieczne dla określenia zasadności roszczenia i wartości przedmiotu sporu. Z tych też względów w ocenie Sądu powódka miała prawo zasadnie domagać się zasądzenia na jej rzecz w niniejszej sprawie od pozwanego kwoty 484,50 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów ekspertyz.

Ostatecznie więc zasądzono na rzecz powódki kwotę 18 233,19 zł, na którą złożyły się: kwota 16 548,69 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, kwota 1 200 zł tytułem odszkodowania za obniżenie wartości pojazdu oraz kwota 484,50 zł tytułem kosztów dwóch ekspertyz.

Sąd orzekł o odsetkach ustawowych na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 817 § 2 k.c.

Co do kwoty 16 548,69 zł Sąd zasądził te odsetki w oparciu o przepis art. 817 § 2 k.c. Istotnie bowiem, w ocenie Sądu z uwagi na okoliczności przedmiotowego zdarzenia, nie było możliwe wypłacenie odszkodowania w terminie określonym w przepisie art. 817 § 1 k.c., a to chociażby z uwagi na fakt spowodowania przez sprawczynię szkody dwóch kolizji: w dniu 11 czerwca 2012 r. i 12 czerwca 2012 r. i wątpliwości z tym związane. W ocenie jednakże Sądu datą, w jakiej możliwe było ustalenie już wszelkich okoliczności i wypłata odszkodowania, był dzień 27 września 2012 r., to jest dzień wydania przez pozwaną Towarzystwo decyzji odmawiającej powódce wypłaty odszkodowania. Jak bowiem wynika z treści pisma strony pozwanej z dnia 27 września 2012 r. (k. 213) do tej daty podjęte zostały wszelkie czynności

zmierzające do ustalenia okoliczności zdarzenia, w tym również oględziny miejsca zdarzenia. Strona pozwana miała więc możliwość – chociażby za pomocą zatrudnianych przez siebie ekspertów z zakresu motoryzacji – zweryfikowania okoliczności wskazywanych przez powódkę i ustalenia wysokości szkody. Co do odsetek od kwoty 16 548,69 zł za okres przed 27 września 2012 r. powództwo uległo oddaleniu.

Jeżeli chodzi o odsetki od kwoty 1 200 zł, to zasądzone zostały one na podstawie przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Powódka żądanie pokrycia szkody polegającej na utracie wartości rynkowej pojazdu zgłosiła bowiem po raz pierwszy w piśmie datowanym na dzień 21 lutego 2013 r. (k. 199), które strona pozwana otrzymała w dniu 1 marca 2013 r. W tym zakresie możliwe było zachowanie przez stronę pozwaną 30 – dniowego terminu, który upływał w dniu 31 marca 2013 r., a zatem od dnia 1 kwietnia 2013 r. strona pozwana pozostaje w opóźnieniu z zapłatą należnego powódcie odszkodowania w zakresie kwoty 1 200 zł. W tym zakresie powództwo co do odsetek za wcześniejszy okres uległo oddaleniu jako nieuzasadnione.

Jeżeli chodzi o odsetki od kwoty 484,50 zł, to zasądzone zostały one na rzecz powódki od dnia 17 listopada 2014 r., to jest od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu (k. 287). Powódka przez skierowaniem pozwu do Sądu nie wzywała bowiem pozwanego do zapłaty w tym zakresie, a zatem to pozew należy potraktować jako pierwsze wezwanie do zapłaty kwoty 484,50 zł. Brak tym samym było podstaw do zasądzenia odsetek ustawowych od tej kwoty już od dnia wniesienia pozwu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punktach I i II wyroku.

Na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzone od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 389 zł tytułem kosztów procesu. Sąd uznał powódkę za wygrywającą sprawę w całości, albowiem uległa ona jedynie w nieznacznej części swojego żądania, to jest co do kwoty 1 200 zł utraty wartości rynkowej pojazdu; przy wysokości żądania określonej na kwotę 19 433,19 zł i zasądzeniu na jej rzecz kwoty 18 233,19 zł oznacza to, iż powódka wygrała sprawę w 0,938 częściach, należy więc uznać ją za wygrywającą sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powódkę w łącznej kwocie 4 389 zł, na którą złożyły się:

- kwota 907 zł tytułem opłaty od pozwu
- kwota 65 zł tytułem opłaty od pozwu od rozszerzonego powództwa
- kwota 1 000 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego, wykorzystana w całości,
- kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od dwóch dokumentów pełnomocnictw
- kwota 2 400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalona stosownie do treści § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie III wyroku.

W oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2014 r. , poz. 1025 z póź. zm.) Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w K. nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 380 zł, to jest kwotę, w jakiej wynagrodzenie biegłego J. W. pokryte zostało tymczasowo z sum Skarbu Państwa (k. 377).

SSR Katarzyna Latała